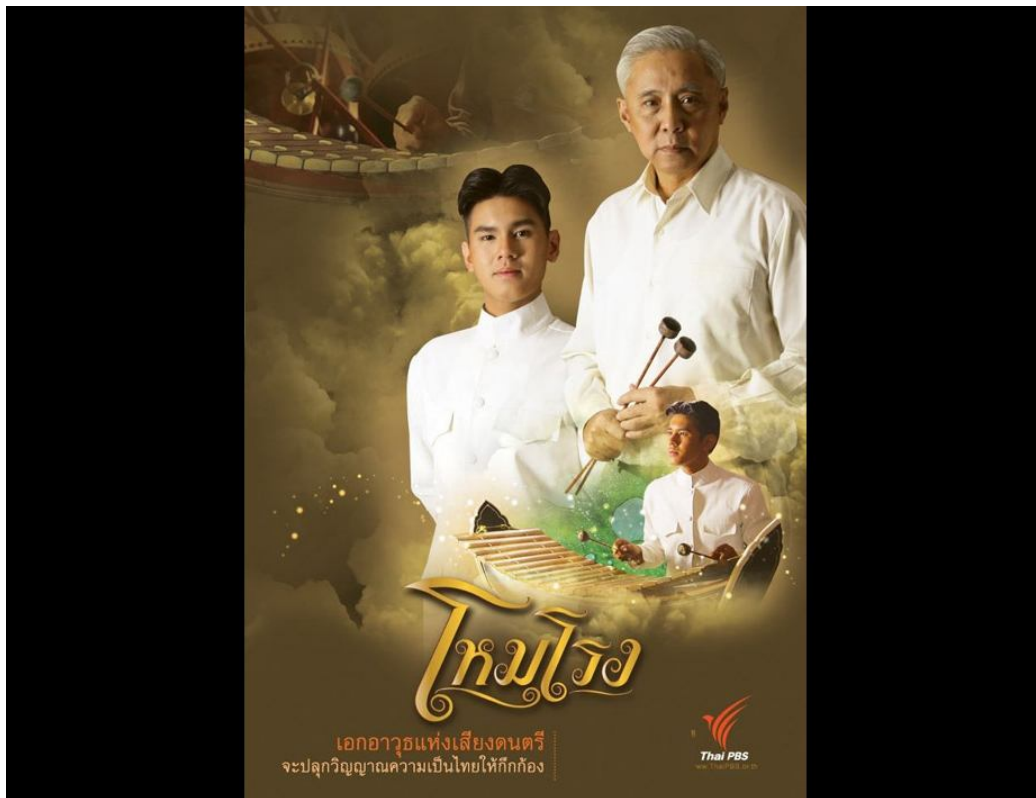

เรื่องย่อ [โหมโรง โหมโรง](#) ละครโทรทัศน์แห่งความภาคภูมิใจในคุณค่าศิลปวัฒนธรรมความเป็นไทย อันเป็นรากของแผ่นดิน ความงดงามและความไพเราะจากเครื่องดนตรีไทยอย่าง "ระนาดเอก" เริ่มต้นบรรเลงขับขานไปพร้อมกับเรื่องราวอันเข้มข้นของ "ศร" บุรุษผู้ที่ได้รับการยกย่องให้เป็น "มหาคีตกวี" กับเส้นทางชีวิตมุ่งหน้าสู่ความเป็น "นักระนาดเอกมือหนึ่งของแผ่นดิน" บรมครูของนักดนตรีไทย ผู้ผ่านทั้งยุคทองที่รุ่งเรืองอย่างสูงสุด และยุคตกต่ำที่สุดของวงการดนตรีไทย ยอดคนระนาดเอกแห่งสยามประเทศ จะกลับมาโลดแล่นบนจอแก้ว

ยุครัชกาลที่ 5

"ศร" ผู้มีพรสวรรค์ทางด้านดนตรีตั้งแต่อายุเพียง 5 ขวบ เขาสามารถเล่นระนาดได้เอง โดยไม่มีใครสอน แต่อาจะด้วยที่ชีวิตของเขาเกิดมากับเสียงของวงปี่พาทย์ของผู้เป็นพ่อคือ "ครูสิน" หัวหน้าวงปี่พาทย์มีชื่อในอัมพวา สมุทรสงคราม พี่ชายของศรเองก็เป็นนักเลงปี่พาทย์มีฝีมือ แต่ด้วยเหตุนี้ทำให้นักเลงระนาดอีกหมู่บ้านหนึ่งมาดักฟันพี่ชายของเขาจนตายไปเมื่อเขาอายุได้เพียง 10 ขวบ จากนั้นมาครูสินจึงเลิกล้มเกี่ยวกับดนตรีโดยเด็ดขาด เพราะไม่อยากให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นกับใครในครอบครัวอีก

หลวงตาจึงได้ให้ข้อคิดกับครูสิน ว่าคนที่ฆ่าลูกชายคนโตนั้นคือผู้ที่ไม่เข้าใจดนตรีที่แท้จริง ครูสินจึงตัดสินใจกลับมาเปิดวงและรับศรเป็นลูกศิษย์ โอกาสที่ศรจะได้เรียนรู้ดนตรีไทยทุกชิ้นกลับมาสู่แสงสว่างอีกครั้ง ครูสินพร่ำสอนกับศรว่า "ความงามของดนตรีคือ ทำให้คนมีจิตใจ

งตามทางทำนอง อย่าได้ใช้คนตรีไปในทางที่เสื่อม โดยเด็ดขาด" คำเหล่านี้จดจำอยู่ในใจร
เสมอมา

แต่เมื่อฝันเข้าสู่วัยหนุ่ม สรรกลายเป็นดาวโดดเด่นในอัมพวาจนมีชื่อเสียงมีคนในพื้นที่ใกล้เคียงมากอย่่าชื่นชม ความเหลิงทำให้เขาเริ่มใช้ดนตรีในทางผิด จนกระทั่งวันหนึ่งเมื่อมีวงราชบุรีมาทำประชัน พ่อดัดสินใจไม่เอาพรลงติระนาดเอก แต่กลับให้ไปตีฆ้องวงแทน เพื่อเป็นการคัดค้านหลาน แต่เมื่อให้คนในวงคนอื่นเล่นระนาดแทนก็เกิดทำให้เจ้าเมืองราชบุรีไม่พอใจ หาว่าสบประมาทฝีมือกันที่ครูสิน ไม่เอาของดีออกมาแสดง ในที่สุดครูก็ได้มาตีระนาดเอกและทำให้"พ่อมัน" ระนาดเอกแห่งราชบุรีที่มาประชันนั้นต้องพ่ายแพ้ไป

ต่อมาครูสินจึงพาสรเข้ามาสู่บางกอก เพราะอยากให้สรได้เปิดหูเปิดตาในงานประชัน ระบุว่ายังมีคนเก่งอีกมาก พอจึงฝากฝังไว้กับครูแก้วเพื่อนของพ่อ แต่แล้วพ่อมัน ซึ่งได้มาอยู่กับ วงครูแก้วเกิดกลัวคู่แข่งชั้นขึ้นมาและต้องการจะแก้แค้นสรก็เลยหาเรื่องหลบการประชัน เพราะคู่แข่งชั้นนั้นมีมือฉกาจนัก และขอให้สรขึ้นประชันแทน สรด้วยความอยากอวดฝีมืออยู่แล้วจึงตัดสินใจ ขึ้นโดยไม่ลังเล ขุนอินเมื่อได้ยินเสียงระนาดก็ตีหับขึ้นมาทันที ความแข็งแรงดุคันของทางระนาด ขุนอินนั้นไม่มีทางที่ใครจะทานได้ สรจึงพ่ายแพ้กลับไปอย่างยับเยิน สรพยายามฝึกตีระนาดให้ได้ อย่างขุนอิน แต่ก็ทำไม่ได้เสียที จนวันหนึ่งสรก็ได้พบทางระนาดของตน พระองค์ชายเล็กจากในวังที่ เสด็จมาตามหานักกระนาดมือเอก มาเจอสรจึงชวนเข้าไปอยู่ในวัง

เมื่อสรได้เข้ามาอยู่ที่วัง ก็ได้ครูหมึกและครูเขียนช่วยกันสั่งสอน และสรก็ได้พบรักกับแม่
โชติ สมเด็จให้สรประชันกับขุนอิน สรกลัวจึงหนีกลับไปทีอำพวาแต่ครูเขียนก็ไปตามสรกลับมา
ประชันจนได้ ครูเขียนให้สตรจบนสร ได้ค้นพบตัวเองและทางระนาดของตัวเอง จึงสามารถเอาชนะ
ขุนอินได้ ส่วนเรื่องของแม่โชติก็กลับกลายเป็นดี นายสรได้พิสูจน์ตัวเองให้ครอบครัวแม่โชติ
ยอมรับจนในที่สุดทั้งสองได้ครองคู่ชีวิตกัน

ยุครัชกาลที่ 8

เวลาผ่านมาถึงสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม นายศรได้กลายเป็น"ท่านครู" ของลูกศิษย์ ลูกหาหลายคน ที่ชุมชนบ้านบาตรเป็นที่นับหน้าถือตาของคนคนตรืทั่วไทย ทิวเพื่อนเก่าเพื่อนแก่เอง ก็ถึงกับส่งลูกชายคือนายเทิด มาอยู่ร่วมวงด้วยเพราะนายเทิดรักการตี่ถึงและวงปี่พาทย์เป็นชีวิตจิตใจ ช่างเป็นลูกไม้ที่หล่นได้ไกลต้นจากทิวผู้เป็นพ่อเหลือเกิน ลูกชายท่านครู คือประสิทธิ์รับราชการเป็นล่ามอยู่และยังจบมาจากญี่ปุ่น วันหนึ่งประสิทธิ์ขึ้นเปียโนเข้าบ้าน ในहनแรกนายเทิดคิดว่าคงเกิดเรื่องใหญ่แน่แล้ว เพราะท่านครูเองเป็นถึงบรมครูเครื่องดนตรีไทยแต่ลูกชายกลับนำเครื่องดนตรีสากลเข้าบ้าน แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เทิดได้เรียนรู้ว่า สิ่งที่แตกต่างกันนั้นสามารถผสมผสานกันได้อย่างลงตัวเมื่อท่านครูลงไม้ระนาดติดลไปกับเพลงที่ประสิทธิ์เล่นได้อย่างเหมาะสมลงตัว ท่านครูบอกกับทุกคนว่า "ถ้าเข้าใจสิ่งที่เรามีอยู่การจะเข้าใจสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามานั้นไม่ได้ยาก

เกินไป แล้วเราเองก็ยังได้ฟังเสียงระนาดที่เป็นแบบของเราอยู่ เสียงเปียโนที่เป็นแบบของเขาก็ไม่ได้เสียไปเช่นกัน"

พันโทวีระที่ดูแลเรื่องวัฒนธรรมนี้อยู่ ด้วยขณะนั้นบ้านเมืองอยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง มีความขัดแย้งหลายอย่างเกิดขึ้นในสังคม เป็นช่วงเวลาที่ประเทศไทยรับเอาอารยธรรมจากต่างชาติเข้ามาปฏิบัติด้วยถือว่านี่คือสิ่งศิวิไลซ์ที่ประชาชนควรถือปฏิบัติ และนำชาติด้วยคำว่า "เชื่อผู้นำ ชาติพ้นภัย" ในยุคนั้นมีการออกกฎหมายเกี่ยวกับดนตรี เช่นการจะแสดงดนตรีไทยต้องมีบัตรนักดนตรีเท่านั้น ห้ามนั่งเล่นดนตรีกับพื้น เป็นต้น ข้อห้ามเหล่านี้ล้วนทำให้นักดนตรีไทยทำมาหากินยากลำบากขึ้น จนทำให้นักดนตรีบางคนที่มีฝีมือดีมากอย่างเปี้ยกกลับต้องหันเหชีวิตไปรับจ้างแบกข้าวสาร จนเกิดอุบัติเหตุข้อมือหักไม่สามารถเล่นระนาดได้อีก เปี้ยกทำใจไม่ได้จึงตัดสินใจคร่าชีวิตตัวเองด้วยการผูกคอตาย

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นสะท้อนใจทุกคนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะท่านครู ... ความขัดแย้งทั้งด้านสงครามก็ดำเนินรุนแรงขึ้น ขณะที่ความขัดแย้งทางวัฒนธรรมระหว่างคนในชาติเองก็รุนแรงตามเป็นลำดับ สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ก่อให้เกิดผลกระทบ และสร้างความปวดร้าวแก่นักดนตรีไทยและคนไทยทุกคน รวมทั้งท่านครูที่แม้จะพยายามอธิบายถึงความชัดเจนในความเป็นตัวตนของไทยแล้วหากจะรับสิ่งอื่นก็ต้องรับเข้ามาอย่างเข้าใจ จึงจะผสานไปด้วยกันได้ พันโทวีระจะไม่เข้าใจ ท่านครูจึงจบการสนทนาด้วยการเดินไปที่ระนาดและท่านได้ใช้ความกล้าหาญในเอือกสุดท้ายแห่งชีวิตท่านไปกับการบรรเลงเพลง แสนคำนึง ขึ้นต่อสู้อเพื่อพิสูจน์คุณค่าแห่งดนตรีและวัฒนธรรมไทยที่ท่านรักดังชีวิต ทำให้พันโทวีระได้ฉุกคิด เขาได้เข้าใจถึงเสียงพูดของท่านครูที่ดังไปเข้าหูเขาในวันนั้นแล้ว พันโทวีระยอมจากไปแต่โดยดีในที่สุด

จากนั้นไม่นานท่านครูก็สิ้นลมลงด้วยความหวังว่าสิ่งเหล่านี้ที่ท่านครูเองได้ต่อสู้มานั้นจะไม่หายไปไหน ในงานศพของท่านครู เหล่านักดนตรีไทยได้มารวมตัวกันและบรรเลงเพลงร่วมกันส่งวิญญาณครูและเหมือนเป็นการส่งสัญญาณให้ครูได้รู้ว่าตั้งแต่บัดนี้ไปคือ [โหมโรง](#) ที่จะสืบทอดปณิธานของท่านครูสืบไปด้วยเช่นกัน

นักแสดงนำ ยุคราชกาลที่ 5

ชนาวุฒิ ศรีวิวัฒน์ รับบทเป็น ศร

จุฬา ศรีคำมา รับบทเป็น แม่โชติ

ทวีศักดิ์ อัครวงษ์ รับบทเป็น ขุนอิน

ชนภัทร ชุ่มจิตต์ รับบทเป็น ทิว

นันทรัตน์ เขาวราชบุรี รับบทเป็น แม่บัว

เกรียงไกร อุณหะนันท์ รับบทเป็น สมเด็จพระเจ้า

วิทยา เจตะภัย รับบทเป็น ครูสิน

ปริศนา กล่ำพินิจ รับบทเป็น แม่อ้อม

นักแสดงนำ ยุคราชกาลที่ 8

นพพล โกมารชุน รับบทเป็น ท่านครู

ปานเลขา ว่านม่วง รับบทเป็น นางโชติ

อรรถพร ธีมากร รับบทเป็น พันโทวีระ

ฉัทธมนกาญจน์ ศรีนิกรโชติ รับบทเป็น ดวงใจ

วุฒิสัทธี สืบสุวรรณ รับบทเป็น ประสิทธิ์

ปิติกศักดิ์ เขาวนันทน์ รับบทเป็น เทิด